

Ster van het oosten

Naar een oud verhaal uit Noord-Amerika

In de leren tent van het opperhoofd Twee Manen heerst de stilte van de avond. Het is er half donker. Onder een ketel brandt een klein vuurtje en op een kunstig uitgesneden houtblok staat een kaars van hertenvet. Grillig verlicht het wiegelende vlammetje de tipi. Terzijde daarvan ligt op een bed van huiden een jonge vrouw in een lichte sluimer. Af en toe slaat ze de ogen op, kijkt met een flauwe glimlach om haar mond naar haar man en slaapt dan weer in.

Twee Manen zelf zit met gekruiste benen zwiingend tegen over haar. Behaaglijk trekt hij de deken, die hij om zich heen heeft gewikkeld, dicht om zich heen. Met een vergenoegde trek op zijn trotse gezicht staart hij in het kleine lichtje.

Opeens is er gerucht bij de ingang van de tent. Een zachte stem fluistert: "Kan het grote opperhoofd even buiten de tipi's komen?" Twee Manen staat onhoorbaar op. Hij slaat de buffelhuid die de opening afsluit terug en staat in de ijskoude vrieslucht. De bevroren sneeuw licht wit op in het donker. Twee krijgers staan op hem te wachten. Een van hen legt met een grauw een paar honden het zwijgen op. De andere zegt: "Er is een bleekgezicht aangekomen!" "Is hij alleen?" De krijger knikt. Twee Manen loopt verbaasd met hem mee. Bij de westelijke ingang van het indianendorp staat een kleine slee, waarvoor twee grote Mackenziehonden zijn gespannen. Een lange man met een dichte baard staat er naast. Hij draagt een muts en een jas van berenbont en een broek van hertenleer. Over zijn schouder hangt een ouderwets Kentucky geweer.

Twee Manen neemt hem scherp op. De man leunt wat vermoeid tegen de slee en wacht. Hij schijnt de gewoonten van de indianen goed te kennen, want het is niet beleefd iets te zeggen, voor het opperhoofd het gesprek opent. Eindelijk vraagt Twee Manen: "Wat voert mijn blanke broeder naar ons dorp, terwijl de zon haar loop al voleindigd heeft?" "Ik zou hier graag de nacht doorbrengen. Ik kom van het kamp van de pelsjagers aan de andere kant van de rivier. Mijn naam is Peter Thompson." De stem van de blanke man is warm en diep. Twee Manen antwoordt niet. Nog steeds kijken zijn zwarte ogen naar het verweerde gezicht van de blanke onder de ruige muts. Spreekt het bleekgezicht de waarheid? Hij heeft nog niet veel met blanken te maken gehad. Maar van andere rode broeders heeft hij gehoord, dat de mond van de bleekgezichten niet altijd dezelfde dingen uitsprekt als hun hart denkt.

De blanke kijkt Twee Manen rustig aan zonder zijn ogen neer te slaan. Dat bevalt het opperhoofd. Hij zegt dan ook: "De blanke broeder slaapt in één van onze tipi's en eet bij ons vuur." Tegelijkertijd doet hij een stap terug en maakt een uitnodigend gebaar. Thompson pakt de honden bij de teugel en leidt ze het kamp binnen. Zelf wijst Twee Manen hem een plek, waar hij ze kan uitspannen, gaat hem dan voor naar zijn eigen tipi. Hoffelijk tilt hij de buffelhuid op. Peter Thompson kan in de schaars verlichte ruimte eerst weinig onderscheiden. Pas na een paar minuten ziet hij dat er nog iemand in de tent is: een jonge vrouw met twee gitzwarte vlechten, liggend op een bed. Is zij ziek? Twee Manen wijst hem een plaats en gaat

zelf ook zitten. Een dikke vrouw komt binnen en brengt soep. Ze bedient ook de jonge vrouw. Even later slurpen ze alle drie van het warme vocht waarin grote stukken elandenvlees drijven. Een onverwacht geluid doet de twee mannen opzien. Peter Thompson kan het kleine geluidje, dat leek op het klagelijke gemiauw van een jong poesje, niet direct thuis brengen. De vrouw gaat zitten. Ze slaat glimlachend de deken terug en haalt een klein bundeltje tevoorschijn. Het is een baby, zo piepklein dat Thompson opstaat om het kindje van dichtbij te bekijken.

“Is het...” vraagt hij. “Een zoon,” antwoordt het opperhoofd trots. De jonge moeder houdt het bundeltje dichterbij het licht. Het jongetje slaat de ogen op en Thompson kijkt in twee donkere oogjes, waarin zich het bevende licht van de kaars weerspiegelt. “Wanneer is hij geboren?” “Vanmorgen, toen het grote licht aan de hemel kwam.” zegt de vrouw. “Vanmorgen! Dan is het een kerstkindje. Op deze dag werd ook de Zoon van de Grote Geest geboren...”

De twee anderen kijken hem niet-begrijpend aan. “Ik ben een Jossahud, een leraar”, legt de blanke uit. “Ik reis door de wildernis om iedereen het goede nieuws te vertellen, dat de Grote Geest Zijn Zoon gegeven heeft om zondaren te verlossen”.

Het is of alle vermoeidheid ineens van hem afvalt. Omdat hij ziet, dat ze helemaal niet weten wat hij bedoelt, begint hij hen eerst de kerstgeschiedenis te vertellen. Hij vertelt ook over de herders, die het Kindeke aanbaden en over de wijzen, die op zoek gingen naar Hem.

“En opdat die wijze mannen het Kindeke zouden vinden, hing de Grote Geest een zilveren ster aan de hemel, die in het oosten scheen als een lamp. Die ster wees hen de rechte weg....” Twee Manen en Wapiti, zijn vrouw, hebben ademloos geluisterd. Het verhaal spreekt zeer tot hun verbeelding. De Indiaan zegt: “Morgen, als de blanke broeder gerust heeft in de armen van de nacht, moet hij ons nieuwe verhalen vertellen”.

Peter Thompson belooft het graag, want zijn verhaal is nog lang niet uit. Wapiti buigt zich over het slapende kindje heen en zegt: “Nu weet ik een goede naam voor onze zoon: Wabun Anning, ster van het oosten. Twee Manen denkt na, een hele tijd. “Goed”, zegt hij tenslotte. “Zo zal hij heten: Ster van het oosten. Omdat zijn ogen schitteren als de lichten, die ’s nachts aan de grote hemel staan.”

De volgende dag gaat de Jossahud verder met zijn verhaal. De oudste krijgers zijn nu ook aanwezig. Eerst spreekt hij over de geboorte van de Zaligmaker, Die in de sneeuwmaand geboren werd. Dan vertelt hij van Zijn rondwandeling op aarde, van de kruisiging en van de opstanding der doden. Maar nu grommen de rode broeders onrustig. Dat kunnen ze niet begrijpen: een Verlosser, Die vrijwillig de dood in ging en zelfs Zijn vijanden liefhad.... Dat vinden ze een teken van zwakte. Nooit zouden zij vrijwillig sterven. En hun vijanden haten ze. Zo’n Verlosser hebben zij niet nodig.

Toch raakt Peter Thompson met de Indianen bevriend. Hij is eerlijk en behulpzaam en weet raad in vele moeilijke zaken. Hij gaat zelfs met hen op jacht, waarbij hij in behendigheid voor hen niet onderdoet. De Indianen zijn vol bewondering voor de vuurstok, die het bleekgezicht zo goed weet te hanteren. Een oude krijger zegt: “De Jossahud heeft het hart van een hinde, maar hij is even sterk als een beer in de maand van het groene gras....”

Graag luisteren ze naar de avonturen, die de blanke broeder beleefd heeft op zijn vele reizen. Hij is zelfs is Washington geweest, waar de grote witte vader woont en waar de wigwams en de tipi's van steen zijn.

Na een maand trekt Peter Thompson naar een andere stam aan de Hudsonbaai. Hij neemt afscheid met een vriendelijke glimlach, maar met een bedroefd hart. Hij heeft vrienden gemaakt, maar van zijn Meester willen ze niets weten.

Toch vergist Jossahud zich. Eén is er, op wie de verhalen over de Zoon van de Grote Geest een onuitwisbare indruk hebben gemaakt: Wapiti. En als Wabun groter wordt is er één verhaal, dat zijn moeder hem telkens weer vertelt. Dat is de geschiedenis van zijn geboortedag.

Wabun wordt het nooit moe om daarnaar te luisteren. In zijn kinderlijkheid denkt hij vaak dat hij, omdat hij toch eigenlijk naar dat wonderbare Kind heet, ook naar Zijn voorbeeld moet leven. Soms kijkt hij naar de ster, die voor zonsopgang in het oosten glanst. Die beschouwt hij als zijn eigen ster.

Eén keer per jaar komt de Jossahud. Verheugd scharen de krijgers zich dan om het kampvuur. Wat zijn ze verbijsterd als ze horen, dat er in Washington nu een zingende draad is, waarlangs men boodschappen zenden kan. Weer een andere keer vertelt hij, dat zijn blanke broeders een ijzeren paard gebouwd hebben, dat over de ijzeren balken rijdt zonder honden of paarden ervoor.

De Indianen luisteren met open mond. Hun wereld is die van het noorden, waar heuvels, bossen en moerassen zijn. Waar de beren leven en de otters, de vossen en de wolven. Van wat daarbuiten gebeurt, weten ze niets.

Maar wanneer de Jossahud zegt, dat de Grote Geest alles en iedereen geschapen heeft, worden ze onrustig. Daarover mag hij niet praten en zeker niet over zijn Zoon.

Wabun en zijn moeder zijn er wel eens verdrietig om. In het geheim proberen ze meer over de Heere Jezus te weten te komen. Soms neemt Wabun Peter Thompson mee, als hij er op uitgaat om zijn kleine vallen na te kijken. Op een keer gunt hij hem een blik in zijn kinderhart, waar afgunst en boosheid leeft, maar ook een groot verlangen naar de Zoon van de Grote Geest. Hij vertelt hem hoe vaak het mislukt om naar Zijn voorbeeld te leven, terwijl dat toch zijn hoogste wens is. Peter Thompson antwoordt hem, dat niemand dat uit zichzelf kan en dat daarvoor juist de Heere Jezus aan het kruis gestorven is. Voorzichtig geeft hij hem verder onderwijs.

Thompson verwondert zich over de jongen. Meer en meer wordt het hem duidelijk, dat het de Heere is, Die in de kleine Indiaan werkt. Het stemt hem dankbaar en dikwijls ontroert het hem. Het is niet te zeggen, wie het meest van de gesprekken aan de snelstromende beek leert: Wabun of Peter Thompson zelf.

Jaren gaan voorbij. In de tent van Twee Manen worden nog twee kinderen geboren, twee meisjes. Wabun groeit op tot een flinke jongen. Hij kan schieten met pijl en boog, hij leert worstelen, hardlopen en klimmen. Al gauw zal hij tien jaar worden. De winter valt dat jaar vroeg in en is buitengewoon steng. Het begint te sneeuwen, zo hevig, dat op sommige plaatsen drie meter sneeuw komt te liggen.

“Er zijn al veel zonnen over mijn hoofd gegaan. Denkt mijn vader dat de Jossahud nog komt?” vraagt Wabun. “Ik denk het niet, mijn zoon, want de zware sneeuw is gevallen”, antwoordt Twee Manen en hij

zucht. De zware sneeuw.... dan komt het kleine wild om onder die verstrikkende sneeuwlaag. En dat terwijl de zomeroogst slecht is geweest. Voor hen betekent dat: honger. De sneeuwmaand komt. Wabuns geboortedag breekt aan. Er is nog maar net genoeg voedsel voor iedereen. De voorraad koren en maïs is verontrustend geslonken. De jagers komen met steeds minder buit terug. De vallen blijven leeg, want de meeste dieren verlaten hun schuilplaats niet. Tenslotte worden alleen nog wat vogels buitgemaakt.

Na nog een maand is de nood werkelijk tot aan de lippen gestegen. Reeds zijn enkelen door de honger zo verzwakt, dat ze niet meer van hun hudenbed opstaan. Twee Manen roept zijn krijgers bij elkaar. Ze bespreken alle mogelijkheden om aan voedsel te komen, maar vinden geen oplossing. In de verre omtrek is maar één stam, waar hulp gevraagd kan worden. Dat zijn de Indianen, die twee dagreizen verder aan de Grauwe Otterrivier wonen. Maar met hen leven ze al jaren lang in onvrede. De afgezant van hun dorp zou daar doodgemarteld worden. Men zou zich verheugen in de tijding, dat hun vijanden sterven van de honger. Van die kant is geen hulp te verwachten.

“Broeders”, zegt het opperhoofd tenslotte, “het is hard voor ons, maar ik vrees dat we spoedig zullen moeten vertrekken naar de eeuwige jachtvelden. Draag het met gelatenheid. Sterk als edele mannen. Laat de squaws klagen, de kinderen wenen, maar wees gij sterk”.

Kalm verlaten de mannen de tipi. Geen emotie is op hun strakke gezichten te lezen. In een donkere hoek van de tent beweegt iets. Het is Wabun, die stil de vergadering heeft bijgewoond. Hij ziet er ontdaan uit. De hele dag blijft hij verder zwijgzaam. Zonder eten gaan de inwoners van de nederzetting die avond slapen. Buiten staan de sterren helder en koud aan de hemel.

Het is drie dagen later. Over de onafzienbare sneeuwvlakte gaat een klein figuurtje. Het is Wabun, die zo dik is ingepakt, dat er bijna niets meer van hem te zien is. Sinds het ogenblik, dat hij zijn vader hoorde zeggen: “Sterf als edele mannen”, heeft hij geen rust meer gehad. Sterven? En dan zonder de Zoon van de Grote Geest te kennen als Verlosser? Het liet hem niet los. En uit de vele gedachten, die door hem heen waren gegaan, was hem één ding heel duidelijk geworden: er moest iemand naar de vijandelijke stam gaan om hulp. Hij moest het doen!

Toen hij zo ver was, ging hij direct naar zijn vader. “Vader, ik zal gaan naar de Grauwe Otterrivier. Grote krijgers zullen ze martelen, maar misschien zullen ze een jongen sparen...”

Twee Manen zag zijn zoon voor zich staan. Hij was vermagerd, maar toch nog sterk en knap en zijn ogen schitterden van moed. Toen zei hij vastberaden: “Nee, daar geeft Twee Manen zijn zoon niet voor. Ze zullen je scalperen...”

Wabun wist, dat er nu niet meer over te praten viel. Maar ook hij was vastbesloten. Zijn stam moest gered worden. In het geheim trof hij zijn voorbereidingen. En toen na een paar dagen de temperatuur iets steeg, vertrok hij stilletjes uit het kamp.

Nu is hij al een paar uur onderweg. Hij weet hoe hij lopen moet, want eens is hij vlakbij het vijandelijke dorp geweest. Het vriest nog hevig. De cederbomen kraken zo, dat het lijkt op het geknal uit de vuurstok van de Jossahud. Het klinkt geheimzinnig in deze stille wereld, waar niet een levend wezen te bekennen valt.

Hij loopt de hele dag door. Slechts af en toe rust hij een paar minuten en eet wat bevroren bessen. Het wordt schemerig. Wabun wordt moe, maar hij is nog vol goede moed. Onder een paar omgevallen bomen graaft hij een diep hol. Het is een uitstekende schuilplaats voor de nacht.

Als hij erin gekropen is, vouwt hij zijn handen en bidt, zoals hij geleerd heeft van de Jossahud. Dan rolt hij zich op, net als de sledehonden doen, die altijd in de sneeuw slapen. Bijna onmiddellijk valt hij in slaap. De volgende morgen wordt Wabun wakker, als het nog half donker is. Hij is door en door koud en stijf. Zijn maag doet pijn van de honger, maar hij begint direct te lopen. Zal hij vandaag het dorp aan de Grauwe Otterrivier bereiken? Nu valt toch de angst op hem. Hoe zullen ze hem ontvangen? Hij rilt. Zal hij terug gaan?

Even staat hij stil. Voor hem uit glanst de ster, die hij altijd beschouwd heeft als “zijn” ster.

Het is of de ster zegt: Hier moet je heen, dit is de goede weg. Het troost Wabun. Hij voelt dat de Zoon van de Grote Geest met hem meegaat. Snel gaat hij verder. Uren houdt hij het vol. Bezorgd kijkt hij af en toe naar de zon, die niet meer zo helder schijnt als gisteren. Het zal toch niet gaan sneeuwen? Dan is hij verloren. Trager gaan zijn voeten, hij wordt vermoeid. Is het nu net of hij nattigheid in zijn gezicht voelt? Wabun wordt bang. Zijn voeten gaan pijn doen, maar hij kan niet gaan zitten. Rusten betekent een gewisse dood. Strompelend gaat hij door, een uur lang. Er zijn geen gedachten meer in hem, alleen een verbeten wil om vol te houden.

Opeens valt hij. Hij wil opstaan, maar hij is zo moe, zo doodmoe. En de sneeuw is zacht. Zacht en warm als zijn eigen bed in de tipi. Een bevende, klagende roep om hulp komt over zijn lippen. Dan wordt alles stil en donker om hem heen.

Twee mijlen ten westen daarvan zijn twee Indianen bezig een loodzware eland op een kleine slee te sjoeren. In hun donkere ogen glanst de vreugde om deze geweldige buit. Veel elanden zijn immers het slachtoffer geworden van de vreselijke sneeuwstormen. Hun lichamen zijn bedolven onder meters sneeuw. Ook zijn er veel rendieren weggetrokken naar het zuiden. Voor henzelf is nu op de slee geen plaats meer. Ze gaan ieder aan een kant staan en zetten de honden aan. “M’hoesj! M’hoesj! M’hoesj!”

Buiten het sparrenbos dansen witte vlokken in hen gezicht. De lucht wordt loodgrijs van kleur. Zwijgend zwoegen ze naast de slee. De sneeuw valt dichter. De Indianen jagen de honden op. Ze moeten hun dorp bereikt hebben, voor de sneeuwjacht zo dicht wordt dat verder gaan onmogelijk is. Het gaat nu in snelle draf. De mannen rennen er naast, met het hoofd gebogen voor de warreling van vlokken. Een snijdende wind steekt op. Opeens begint een van de honden onrustig te snuiven. Hij rukt in zijn tuig en wijkt af naar rechts. De oudste Indiaan grauwt en haalt de zweep tevoorschijn. Maar de andere honden volgen hun leider. De slee komt dwars te staan en de dieren besnuffelen een donker heuveltje, dat half ondergesneeuwd is. De Indianen komen bevreemd naar voren. Hun honden zijn zelden ongehoorzaam.

“Oef!” broemt een van hen. “Het is een mens. Een jongen!” Ze kijken neer in een blauwbleek gezicht met gesloten ogen, dat ijskoud aanvoelt. Er is geen adem, die kleine wolkjes maakt in de vrieskou. “Hij is al naar de eeuwige jachtvelden vertrokken”, zegt de oudste Indiaan. Ze overleggen samen. Dan tillen ze het jongenslichaam op, leggen hem naast de dode eland in de slee en dekken hem toe met een berenvacht. Opnieuw beginnen mens en dier hun gevecht tegen de meedogenloze sneeuwstorm.

Het loopt al tegen de avond, als de twee krijgers het kamp aan de Grauwe Otterrivier bereiken. Onmiddellijk wordt de slee omstuwd door nieuwsgierige mannen, taterende squaws en opgewonden kinderen. Gele Wolf, het opperhoofd, komt uit zijn tent. Hij is al oud, maar zijn houding is nog kaarsrecht. Met een scherpe blik in zijn diepliggende ogen ondervraagt hij de twee krijgers. Eén van zijn vrouwen is doorgedrongen tot vlakbij de slee. Ze kijkt strak naar het gezicht van de jongen en buigt haar hoofd tot vlakbij het zijne.

Ziet ze nu zijn wimpers trillen? Als Gele Wolf uitgesproken is, zegt ze: Het is de korte dood...” Het opperhoofd frons zijn wenkbrauwen. “Breng hem in mijn tipi!” De twee mannen dragen hem samen de tent binnen. De vrouw stookt het vuur op. In de ketel, die boven het vuur hangt, giet ze water met wat geheimzinnige kruiden. Dan onderzoekt ze hem verder. Als Gele Wolf binnen komt zegt ze tevreden: “Ja, het is de korte dood. Misschien zal hij zo ontwaken...”

Het opperhoofd buigt zich over hem heen. Het is een knappe, sterke jongen ziet hij, hoewel hij veel te mager is. Het wordt kokend heet in de tent. De vrouw wrijft zonder ophouden Wabuns lichaam. Het water in de ketel begint te borrelen en een vreemde geur komt vrij.

Gele Wolf zit op de grond naast de jongen en wacht. De vlammen werpen geheimzinnige schaduwen op zijn gegroefd gezicht, dat ontsierd is door een groot litteken van zijn mond naar zijn linkeroor.

Eindelijk, na een uur, slaat de jongen de ogen op en zijn matte blik zwerft door de halfduistere tipi.

In de nederzetting van Twee Manen was de verdwijning van Wabun eerst niet opgemerkt. Het kwam wel meer voor, dat hij de hele dag weg bleef. Toen het avond werd, ging het opperhoofd zelf zoeken. Hij probeerde sporen te vinden, maar het was te donker en er waren te veel voetafdrukken.

Het werd nacht en in de verte klonk het droef gehuil van een eenzame wolf. De angst sloeg de Twee Manen en Wapiti om het hart. Waar was Wabun?

Zodra de dag aanbreekt, trekt het opperhoofd er met enkele mannen op uit. Ze nemen een slee en twee van de laatst overgebleven honden mee. Ver buiten het dorp vinden ze een spoor, dat regelrecht in de richting van het vijandelijke kamp leidt. Ze vinden ook de schuilplaats, waar Wabun de nacht heeft doorgebracht.

Een donker vermoeden komt in Twee Manen op. Zijn zoon zal toch niet stiekem dat dwaze plan uitgevoerd hebben? Snel gaan ze verder, maar tot hun schrik zien ze dat de lucht onheilspellend donker wordt. Het duurt niet lang of de eerste sneeuwvlokken vallen. Het is dezelfde sneeuwstorm, die ook de twee Indianen aan de Grauwe Otterrivier geseld heeft.

Na een half uur zijn alle sporen opgevuld. Er is niets aan te doen, ze moeten terug, anders zullen ze met elkaar hier omkomen.

Twee Manen en zijn krijgers bereiken, zij het met moeite, veilig hen eigen dorp. Nog een nacht en een dag houdt de sneeuwstorm aan. De wind huult om de tipi's en jaagt de sneeuw op tot metershoge wallen. Maar ook in het hart van Twee Manen stormt het.

Toen Wapiti hoorde, waar Wabun waarschijnlijk was, had ze heftig uitgeroepen: “Dat is de straf van de Grote Geest, omdat we Hem niet willen dienen!” Twee Manen had haar met flikkerende ogen aangekeken

en even had ze gedacht dat hij haar zou slaan. Tot haar verbazing bleef hij echter zwijgen. Ze kon niet weten, dat haar woorden als scherp gepunte pijlen zijn ziel waren binnengedrongen. Het liet hem niet los. Nu zit hij roerloos als een stenen beeld naast het vuur. Gevoelens van wraak, angst en schuld strijden in hem om de voorrang. Het kan toch niet waar zijn, dat die onbekende Geest nu komt met zijn straffen? En toch – de oogst is mislukt.... de winter is streng.... de honger is gekomen.... Wabun is weg.... Wapiti werpt af en toe voorzichtig een blik op haar man. Eindelijk zegt de bevend: “Zal ik.... bidden tot de Grote Geest? Er is genade.... want Hij heeft Zijn Zoon gegeven....? Het opperhoofd haalt zijn schouders op, maar verbiedt het niet. En zij vouwt haar handen en spreekt voor het eerst hardop haar smeekgebed uit.

Die dag worden er verschillende plannen gemaakt en ook weer verworpen. Tenslotte wordt besloten dat twee van de oudste Indianen naar de vijand zullen gaan om te onderhandelen. Nog één dag zullen ze echter wachten. Er kán een boodschap komen van de vijandelijke stam.

Het eerste dat Wabun ziet, als hij zijn ogen opslaat, is het gerimpelde gezicht van Gele Wolf. De half-beschaduwde kop met het griezelige litteken jaagt hem angst aan. Wie is dat? Vaag komen de herinneringen terug, maar telkens zakt hij nog weg in een halve bewusteloosheid. Opnieuw spert hij zijn ogen open. Hij probeert rond te kijken en stamelt dan: “Ww.... waar ben ik?”

“In de tipi van Gele Wolf”, antwoordt het opperhoofd. Direct vuurt hij een aantal vragen af, maar de jongen is te zwak om te antwoorden. Hij fluistert alleen maar: “Honger....” De vrouw van Gele Wolf geeft hem wat soep. Daarna valt hij in een diepe slaap.

De volgende morgen is hij een stuk opgeknapt. Alleen zijn voeten jeuken en ze doen pijn, want ze zijn half bevroren.

Nadat hij gegeten heeft, wordt hij verhoord door Gele Wolf. Wabun vertelt alles eerlijk en onbevreesd. Hartstochtelijk pleit hij tenslotte om hulp voor zijn stam. Het wordt stil als hij uitgesproken is. Wabun houdt zijn blik strak op Gele Wolf gericht. Wat zijn de verborgen gedachten van het opperhoofd? Een stil gebed stijgt in hem omhoog. Buiten klinkt het verwoede geblaf van een hond. Een houtblok valt sissend om in het vuur.

Eindelijk zegt Gele Wolf: De woorden van de dappere jonge wolf zijn vele. Zijn zij niet gemengd met leugens? Wabun schudt heftig zijn hoofd. “En hoe heet de jonge wolf?” “Wabun Anning.... Ster van het oosten. Ik heet zo omdat” Wabun aarzelt even. Dan vertelt hij de oorzaak van zijn naam en het verhaal van zijn geboortedag. Het is merkwaardig, welke uitwerking de naam “Jossahud” heeft. Gele Wolf tilt met een ruk zijn hoofd op. “De Jossahud? Kent de stam van Twee Manen de Jossahud?”

Wabun knikt. Opnieuw begint hij te vertellen. Van de vriendschap met het bleekgezicht, van de verhalen, die hij vertelde over de Grote Geest en Zijn Zoon, Die in de sneeuwmaand geboren is. Weer valt een stilte. Het opperhoofd zegt niets en Wabun durft niets te vragen. Zou Gele Wolf de Jossahud ook kennen? Als dat waar is, kan alles nog goed komen!

Wabun moet lang in het onzekere blijven. Gele Wolf vertrekt uit de tipi en komt pas tegen de avond terug, samen met een drietal sterke krijgers. Wabuns angst groeit. Wat gaat er gebeuren?

Gele Wolf neemt het woord. “Morgen, als de zon aan de hemel komt, gaat de dappere jonge wolf naar huis. Deze mannen zullen hem vergezellen. Verder zal er voedsel meegenomen worden voor de mensen van zijn stam”.

Wabuns mond valt open. Er wordt hulp geboden! Stotterend bedankt hij en dan vraagt hij bedeesd: “Is het door de Jossahud, dat het grote opperhoofd hiertoe is gekomen?”

Gele Wolf knikt langzaam. “Ziet de jonge wolf dit litteken? Eens was dit een vreselijke wond, veroorzaakt door een beer, die mij onverhoeds had aangevallen in het bos. De adem van de dood ging over mij heen. Toen ben ik gered door de vuurstok van de Jossahud. Veel dank was ik aan hem verschuldigd. Maar hij wilde niets aannemen. De Jossahud is een man, groot van daden en groot van geest. Wabun heeft ingespannen geluisterd. “Kent het grote opperhoofd ook De Grote Geest, Die de Jossahud gezonden heeft?”

Gele Wolf knijpt zijn ogen samen tot spleetjes. “Nooit vergeet een Indiaan een weldaad, die aan hem is bewezen”, zegt hij. “De Jossahud heeft gezegd: Hebt uw vijanden lief. Nu is er gelegenheid om dat te doen. Dit is mijn dank aan Jossahud!” Het is duidelijk, dat hij op Wabuns vraag niet in wil gaan. Wabun kan die nacht haast niet slapen van opwinding. Zodra hij ’s morgens enig gerucht hoort, kruipt hij naar de ingang van de tent. Nog steeds kan hij niet goed lopen.

Als alles klaar is wordt Wabun naar de voorste slee gedragen. De andere slede zijn beladen met leren zakken vol maïs. De oogst van dit dorp, dat vlak aan de rivier ligt, is goed geweest.

Ook wordt er gedroogd vlees meegegeven en zelfs een stuk van de eland. Verlegen, omdat hij zoveel goede gaven mee krijgt, neemt Wabun afscheid van Gele Wolf. Dan gaan ze op weg. Het duurt hem veel te lang. Hij voelt niets van de striemende kou, hij zou kunnen zingen van blijdschap.

Eindelijk zien ze de contouren van het bos, waarin het kamp van Twee Manen ligt. Nu sturen de Indianen Wabun in zijn slee alleen vooruit om hun komst aan te kondigen.

Wabun zet de honden nog aan. In vliegende vaart gaat het op het dorp aan. In zijn ogen, die weer de oude schittering hebben, tintelt de vreugde. Met overslaande stem jubelt hij een vrolijke jachtkreet: “Hokka hee.... hokka hee....”

De blijdschap in het kamp van Twee Manen is onbeschrijfelijk. Wapiti slaat huilend haar armen om haar zoon heen en Twee Manen tilt hem zelf op en draagt hem naar hun tent.

De drie krijgers worden binnengehaald. Even moet het opperhoofd iets wegslikken. Moet hij nu genadebrood eten van zijn vijanden? De nood is echter te groot om zijn trots mee te laten spelen. Midden in het dorp wordt een groot kampvuur aangelegd, waarboven het stuk elandenvlees wordt geroosterd. Weldra trekt een heerlijke geur door het dorp. Het is feest!

De krijgers blijven die nacht in het dorp. Als ze de volgende morgen vertrekken geeft Twee Manen hen mooie berenvachten mee en een prachtige deken met bizarre figuren voor Gele Wolf. Tot Wabuns verbazing zegt hij: “Bedank het grote opperhoofd van Twee Manen. Misschien zullen wij samen eens de vredespijp roken....”

De eerste dagen is Wabuns naam op ieders lippen. Van de vreemde krijgers hebben ze gehoord, hoe Gele Wolf hem noemde: Dappere Jonge Wolf. En al gauw noemt iedereen hem zo. Ook Twee Manen, die buitensporig trots op hem is.

Wabun zelf legt er echter de nadruk op dat het door de Jossahud komt, dat er hulp geboden is. En eigenlijk door Zijn God, Die wonderen werken kan.

Het opperhoofd zegt daar niet veel op. Steeds openlijker wordt nu in hun tipi door Wabun en zijn moeder over die dingen gesproken. Soms vertelt Wabun 's avonds aan zijn zusjes een van de bijbelverhalen, die hij zich kan herinneren. Zijn vader staart dan onbewogen in het vuur en niemand weet wat er in hem omgaat.

Op een dag echter vertrouwt Wapiti aan Wabun iets heel moois toe. Twee Manen heeft haar beloofd, dat de blanke broeder, als hij komt, nu mag spreken over de Grote Geest en Zijn Zoon. Hij zal het niet langer verbieden.

Wat verlangt Wabun nu naar de komst van Jossahud! Hij heeft zoveel te vragen en zoveel te vertellen.

Als het weer gaat veranderen en de sneeuw begint te smelten, strompelt hij vaak naar de rand van het bos om te kijken of zijn vriend nog niet in aantocht is.

En dat is dan ook het eerste, wat Peter Thompson ziet, als hij in de lente eindelijk de nederzetting van Twee Manen bereikt: een grote jongen, leunend op een stok, die met zijn hand boven de ogen over de golvende grasvlakte tuurt.

- J.W. van den Berg